

Solstein-Ledreborg: Jeg kan ikke se rettere, end at det Forslag med Hensyn til Lønningstillaget, der iaar foreligger fra Finantsudvalgets Flertal, baade med Hensyn til Indhold og Form røber en alvorlig Bestræbelse for at indløse Anskuelsen fra den anden Side. Det tror jeg, Enhver maa indrømme, naar man ser hen til, at man dels med Hensyn til Summerne og dels med Hensyn til Grændserne for Lønningstillaget er gaaet betydelig høiere, end det var Tilfældet i et lignende Forslag, der ifjor forelaa. Jeg tror navnlig, man er nødt til at indrømme dette, naar man tager Hensyn til, at Finantsudvalgets Flertal i dette Forslag er gaaet saa vidt i Indløsen mod det andet Thing, som det overhovedet er muligt, og maaste videre, end det strengt taget kan forsvares, idet Finantsudvalgets Flertal ikke har betænkt sig paa at give Forslaget en Form, som det maatte vide vilde gjøre Forslaget til Gjenstand for en Kritik, der ofte kan være ubehagelig; vi have set Prøver derpaa idag. Ikke desto mindre har Finantsudvalgets Flertal valgt denne Form, fordi den vilde rydde enhver Hindring af Veien, som kunde antages at ville medføre Forslagets Forkastelse i det andet Thing. Det er jo en bekendt Sag, at det ikke i og for sig er det, at der er optaget et Lønningstillæg paa Finantsloven, som gjør, at Forslaget ikke kan passere. Vi havde jo ifjor et lignende Forslag, med Hensyn til hvilket Finantsminister Krieger, som jeg tror baade som Jurist og i Henseende til parlamentarisk Dygtighed er den nuværende Finantsminister fuldstændig jævnbyrdig, erklærede, at det meget vel kunde passere i det andet Thing. Ikke desto mindre er dette Forslag ikke gjenoptaget iaar, men man har fjernet fra Forslaget alle de nærmere Betingelser og alle de reglementariske Bestemmelser, som det andet Thing mente ikke kunde staa i Finantsloven af formelle Grunde. Saavidt jeg erindrer, var Modstanden i det andet Thing slet ikke begrundet derpaa, at Lønningstillaget i og for sig ikke kunde optages paa Finantsloven, og det kunde den jo heller ikke være, da vi faktisk i flere Aar have givet og hvert Aar give Lønningstillæg paa Finantsloven; men Modstanden var væsentlig begrundet derpaa, at Forslaget indeholdt saadanne reglementariske Bestemmelser, at det i Grunden blev Optagelsen af en hel ny Lov paa Finantsloven. Denne Hindring er faldet bort derved, at Flertallet har viist en efter min Mening stor Indøvelse ved fuldstændig at stryge alle disse Bestemmelser og overlade dem til Regjeringen. Dette tror jeg, at man er nødt til at indrømme fra alle Sider. Nu har den høitagtede Finantsminister rigtignok erklæret, at Forslaget derved var blevet mindre godt, men det kan jeg ikke erkjende. De Indvendinger, der fremkom fra den høitærede Minister f. Ex. med Hensyn til Beregningerne, forekom mig ikke at være saa overordentlig vægtige. Jeg ser ikke rettere, end at

man let kunde komme ud derover f. Ex. ved at foretage Beregningen maanedsvis, samtidig med at man udbetaler Lønningen. Den anden Vanfælselighed, som den ærede Minister fandt ved dette Forslag, nemlig at det skulde være fuldstændig afhængigt af Administrationen, hvorvidt den overhovedet vilde følge de i Betænkningen optagne Regler eller ikke, kan jeg ikke se er rigtig. Den ærede Minister sagde, at naar Ministeren modfatte sig Forslaget, binde Reglerne i Betænkningen ikke, men det maa jeg fuldstændig modsig. Saa snart Ministeren bruger Pengene, er han bunden ved Reglerne i Betænkningen; hvis han ikke bruger Pengene, er han ikke bunden derved, og der er jo Intet i Veien for, at han kan lade være at bruge dem, men i det Dieblis, han tager Pengene, der ere bevilgede, bliver han sandelig nødt til at rette sig efter Reglerne i Betænkningen, thi det er Betingelsen, den bestemte Forudsætning for, hvad der er givet. Nu siger den ærede Minister meget rigtig, at Landsthinget kunde opstille andre Regler. Ja, deraf vilde kun følge, at Pengene slet ikke kunde bruges; det vilde være en anden Form, hvorunder Landsthinget kunde gjøre Bevillingen umulig. I saa Henseende vil Forslaget altsaa ikke medføre Vanfælseligheder; men jeg skal slutte mig til det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) deri, at skulde Regjeringen frygte for at komme til at staa frit ved saadanne Regler, eller at de skulde medføre andre Vanfælseligheder af praktisk Natur, er der ialtsald den Udvei at optage hele Formen fra ifjor. Nu er det dernæst Spørgsmaalet, om det i og for sig er rigtigt overfor de Bemærkninger, der ere faldne, at fastholde dette Forslag paa Finantsloven. Ser man paa Spørgsmaalet i og for sig, er der ingen Tvivl derom. Som Sagen er, dreier det sig jo ikke om, hvorvidt en eller anden bestemt Form af Finantsloven er brugelig eller ikke, thi jeg vil anse det for rigtigt at give efter i den Slags Ting, og det har man gjort, men Spørgsmaalet er, hvorvidt der overhovedet kan gives et Lønningstillæg paa Finantsloven; det er et Principspørgsmaal, og efterat det andet Thing ifjor har reist Strid om det, maa det være Pligt for Folkethinget at fastholde denne Side af Sagen. Jeg haaber, at det andet Thing kun har reist Strid ifjor fra det eneste begribelige Synspunkt, hvorfra det kunde reises, nemlig Ønsket om at faae de reglementariske Bestemmelser ud. Skulde det have været et andet Synspunkt, nemlig det, at Lønningstillæg overhovedet ikke kunne gives paa Finantsloven, saa blev rigtignok Konsekvensen, enten at vi maatte fastholde vort Forslag eller tage alle Lønningstillæg ud af Finantsloven. Som Sagen staar, er Folkethinget nødt til for sin egen Værdigheds Skyld at blive staaende derved. Folkethinget kan ikke saaledes vige fra, hvad det har høvdet ifjor, og derved erklære, at saadanne Lønningstillæg slet ikke kunne gives